



תל ארכיאולוגי באיתמר



8

קורה מה

מכתב פרידה מהדס



6

ברשת

מדרום אפריקה
למצפה יאיר

4

זה ישי"ע
כאן

הרב נתנאל יוסיפון

ראש הגרעין החינוכי בנתניה וממובילי התועודות "טוב הארץ"

על הפרשה - בשלח

אכילת פירות הארץ נגילוי קדושת הגוף

על הפסוק "וַיֹּאכְלֶיךָ אֶת הַמֶּן ... לְמַעַן הוֹדִיעַךָ כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדוֹ יְחִיֶּה הָאָדָם כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יְחִיֶּה הָאָדָם", ביארו חכמי הנסתר שהאדם חי על מוצא פי ה' שבלחם. כלומר, הרעב ללחם אינו אלא שיקוף של רעב רוחני אל הניצוץ האלוקי, המטרה הרוחנית הגנוזה באוכל.

כאן עולה השאלה, לאחר יציאת מצרים קיבלנו חיות גשמית ורוחנית זו מהמן, אולם משנכנסנו לארץ פסק המן מלרדת, ומהו האוכל בימינו שמבטא רעיון נשגב זה? התשובה מצויה בדברי החסד לאברהם, רבי אברהם אזולאי, ששואל: מדוע נגרע

פרשת בשלח מצווה משה בדבר ה' את אהרון: "קח צַנְצָנֶת אֶחָת וְתֵן שָׁמָּה מֵלֶא הַעֲמֹר מִן הַנֶּחֱט אֹתוֹ לְפָנַי ה' לְמִשְׁמַרְתְּ לְדֹרֹתֶיכֶם". ואכן, מאז, בקודש הקודשים הונחה צנצנת המן לצד שני לוחות הברית וספר התורה שכתב משה. הצבת צנצנת המן בסמיכות ללוחות הברית באה להורות לנו שמאותו המקום ממנו נובעים ויוצאים לעולם התורה ודבר ה', משם יוצא גם שפע המזון וברכת הכלכלה. ללמדך, ששניהם, הרוחניות והגשמיות, ממקור אחד יונקים ולמטרה אחת מכוונים. עניין זה מופיע גם בדברי גדולי הפנימיות

ההתיישבות ביהודה, שומרון ובקעת הירדן מסייעת רבות בשמירה על גבולות המדינה, אך מנגד, צורכת גם ביטחון רב. אולם ללא התיישבות יהודית רחבת היקף, כפי שפרושה היום בשטח, צה"ל היה מתקשה לשהות במרחב ולמצות באורח אפקטיבי את תפקידו הצבאי. יותר משצה"ל שומר על המתנחלים ביהודה ובשומרון, נוכחותם שם מסייעת ליעילות פעולתו של צה"ל. השבוע בישעמדה - כיצד תורמת ההתיישבות לצה"ל בשמירה על מדינת ישראל.

המשך בעמוד הבא <

יציאה	כניסה	יציאה	כניסה
17:38	16:37	17:41	16:21
17:40	16:28	17:42	16:40
17:43	16:34	17:40	16:30

תתי השבת



המשך בעמוד 3 <

מומלץ לטייל איתו יחד עם
המדריך החשוב של האזור - התנ"ך

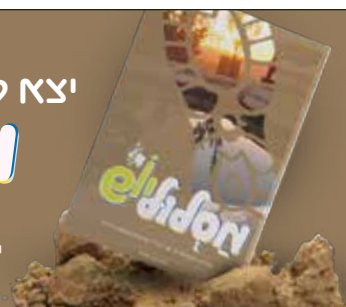
מחיר מבצע לרגל ההשקה 30 ש"ח בלבד

לרכישה: 02-621 1999 | www.yeshaclick.co.il

* כולל דמי משלוח

יצא לאור
elishon

מדריך המסלולים של
יהודה שומרון ובקעת הירדן





כיצד תורמת ההתיישבות לצה"ל על ידי הענקת מסה של נוכחות במרחב

מערך הדרכים ותורמתו לביטחון

מאז ימי קדם ובמיוחד באימפריה הרומית, שליטה בדרכי התחבורה הייתה מפתח לשליטה במרחב ולהגנה על האינטרסים החיוניים לממלכה. בזכות נוכחותם של המתיישבים ביהודה ושומרון ובהשפעתם נסלל ביהודה ושומרון מערך דרכים המסייע להתפתחות הכלכלית של כלל תושבי האזור הפלסטינים, ולפעולות מערכת הביטחון. במודעות לחשיבות הדרכים, ראש הממשלה יצחק רבין התנה את ההתקדמות בשלבי תהליך אוסלו בסלילת דרכים עוקפות. במסגרת זו נסללה רשת דרכים מתקדמת ביהודה ושומרון בהן מעקף לחול, דרך המנהרות לגוש עציון, מעקף רמאללה והדרך הראשית לאריאל. דרכים אלה שרתו כמובן את האוכלוסייה היהודית במרחב. אולם תרומתן ונחיצותן האופרטיבית הדרמטית של דרכים אלה הומחשה בניהולו של מבצע 'חומת מגן'. ניהול התנועות לצבירת הכוחות בכל אחד משלבי המבצע, ולהעתקת המאמצים ההתקפיים מגזרה לגזרה, היה הופך למשימת לחימה סבוכה אלמלא נסללו דרכים אלה.

מכלול היבטים אלו מדגים עד כמה שאלת התרומה הביטחונית של ההתנחלויות מחויבת להיבחן במסגרת מאקרו כוללת ולא להצטמצם לנקודת מבט הטכנית, הכבולה למיקוד מיקרו טקטי.

עיבוד חלקות חקלאיות

במארג הכולל של מאמצי הביטחון, להתיישבות תפקיד מרכזי ביצירת נוכחות חקלאית המרחיבה את ממדי הנוכחות הכוללת הנדרשת לשליטה במרחב. החקלאי ומחרשתו היו והוכרו ככלי הכרחי ובלעדי במאבק למימוש ריבונות. כך מתרחש גם היום בפעולת החקלאים בגבול רצועת עזה, בבקעת הירדן ואף באזורים נרחבים במרחב הפתוח בין היישובים ביהודה ושומרון.

לנוכחותו של החקלאי הישראלי, תפקיד יומי במאבק הבלתי נפסק למניעת פלישה עוינת וכוחנית לקרקעות המדינה. במרחבים הנתונים למאבק או בקרבת הגבול, לפעילות החקלאית קיים תפקיד מכונן בהשלטת ריבונות ובקביעת משטר הגבולות. בנוסף, מעצם נוכחותו האינטימית של החקלאי במרחב הוא מכפיל את כוחות הביטחון המוסדיים, המושקעים בהגנת המרחב ומניעת טרור. היה זה לדוגמה, חקלאי ממטולה, שמצא במטע בסמוך לגבול לבנון חבילת מטעני נפץ שהוסלקו שם על ידי חיזבאללה, להעברתם לידי חוליית טרור מפנים מדינת ישראל.

זו הייתה תפיסת הביטחון הישראלית מראשית חידוש ההתיישבות.

וריונותנו בעיני היריב. באופן מסורתי, עוד בעידן העות'מני, לנוכח הכורח לשרוד בסביבה נתונה לשינויים ולתהפוכות פוליטיות, למד בן המזרח התיכון לבחון מידי יום האם נכון מבחינתו להמשיך לשמור אמונים לשלטון הנוכח. הגיון זה מתמצה היטב בפתגם הערבי: "נחנא מעא אל חיית אל וואקף" ופירושו: אנחנו עם הקיר האיתן. בהגיון זה, הרחבת יישוב מתפרשת כמגמה המציבה את נוכחותנו במרחב כאיתנה ועל כן, הכרחי וראוי לשתף עמה פעולה. בשיחה עם שייח' טהאר אבו סאלח, מנהיגם הרוחני של כפרי הדרוזים בגולן, התלונן בפניי על כך שהצהרת ראש ממשלת ישראל, באביב 2016, על אחיזתה של מדינת ישראל בגולן לנצח, אינה עושה כל רושם, כי היא נבחנת בעיקר במבחן המעשה. בלי הרחבה ממשית של ההתיישבות הישראלית בגולן, הסביר, הוא ימשיך לשבת על הגדר, כי מי יודע מה ילד יום.

זו דוגמא לשיקול ביטחוני שאינו נמדד במסגרת הייחוס המקצועית הטכנית של קצין צבא מקצועי בדרג הביניים.

כיצד אין התנחלויות מבודדות

קל להסביר היום מהי רשת ומהי משמעות הקיום ברשת. הסופר א. ב. יהושע, במחזהו "הילכו שניים יחדיו", תיאר שלושה מפגשים שהתקיימו בלונדון ב-1937, בין זאב ז'בוטינסקי לדוד בן גוריון. באחד מהם הביע ז'בוטינסקי את תמיהתו על מפעל 'חומה ומגדל' ושאל כיצד כמה נקודות יישוב מבודדות, בפזיזות על פני המרחב, יכולות להביא לידי כיבוש ברצף נוכחות יהודית? בין השניים התקיים פער באופן תפסו את אמת המידה לנוכחות בת משמעות במרחב. ז'בוטינסקי מדד את מידת הנוכחות בהיבטיה הפיזיקליים הלויים, בכמות וברצף מרחבי ואילו בן גוריון בתפיסתו הרוסית, תפס את המרחב דרך רשת הזיקות המתהוות בו ומעצבות אותו באופן דינמי. מראשית ההתיישבות היהודית על בסוף המאה ה-19 היא נפרסה והתבססה על בסיס הזיקות הרשתיות. בין המושבות בגליל וביהודה, בין מטולה ראש פינה יבנאל וכפר תבור לא התקיים רצף מרחבי. כל אחת מהן היתה יכולה להיחשב לנקודת יישוב מבודדת, במרחב ערבי מובהק. אלא שהרשת הניהולית האקטיבית של פקידי הברון, יחד עם יתר הזיקות המשפחתיות, והתרבותיות שהתקיימו בין המושבות, עלו בעוצמתן על העדר הרצף המרחבי. תפיסה מרחבית זו עומדת בבסיס הגיון הפריסה ההתיישבותית היהודית גם כיום ברשת המצפים בגליל ולא רק ברשת היישובים ביהודה ושומרון. הגיון יתר על כן, באמצעות רשת הדרכים המקשרת את היישובים במרחבי יהודה ושומרון גם יישוב מרוחק כשבי שומרון, מצוי במעגל הדרכים בין אלפי מנשה, קדומים, עינב ואבני חפץ.

יותר משצה"ל שומר על המתנחלים ביהודה ובשומרון, נוכחותם שם מסייעת ליעילות פעולתו של צה"ל בסדר כוחות מינימלי. את פונקציית המסה ממלאים האזרחים.

ללא ההתיישבות יהודית רחבת היקף, כפי שפרושה כיום ביהודה ושומרון, צה"ל היה מתקשה לשהות במרחב ולמצות באורח אפקטיבי את תפקידו הצבאי. גם הישגי מבצע 'חומת מגן' באביב 2002, תהוו רק מתוך המאמץ הרציף, שהתקיים בשנים שלאחר המבצע, כאשר היישובים היהודיים בעומק השטח, דוגמת הר ברכה, בהר גריזים מעל שכם, משמשים לנוכחות צה"ל נקודת יציאה מוגנת למבצעים חוזרים ונשנים בתוככי שכם. ללא מערך מילואים מגויס בהיקפו הרחב, אין לצה"ל במערכו הסדירים, אורך נשימה ומסה מספקת בהיקפה הכמותי, גם לקיום רצף פעילות אקטיבית יזומה וגם לנוכחות החזקת בסיסים במרחב. את החסך בסדר הכוחות הנדרש להפעלת המסה על פני המרחב, משלימים המתיישבים ויישוביהם בנוכחותם המתמדת במרחב.

בעניין זה נעוץ מקור הסיבה לאסון המסוקים בחורף 1997, בימי הלחימה ברצועת הביטחון בלבנון. אכן המסוקים התנגשו זה בזה מסיבות פשוטות לכאורה, של חוסר זהירות בהטסה. אולם יש לבחון מדוע נדרשה הטסת הלוחמים אל מוצבי העומק ברצועת הביטחון? היא נדרשה מכיוון שצה"ל שסבל מחסך כרוני במסה של כוח, איבד את השליטה באבטחת הצירים, באופן שאיפשר לאויב תנאים למימוש איום המטענים. בניגוד לכך, בשני העשורים האחרונים צה"ל פעל ביהודה ושומרון בסדר כוחות קטן יחסית, אלא שהוא נתמך בשליטתו במרחב, בקיומם של מאות אלפי יהודים הממלאים בנוכחותם ובתנועתם היום יומית במרחב את פונקציית המסה. גם בימים אלה צה"ל מפעיל ביהודה ושומרון לא יותר מ-10,000 לוחמים. לשם השוואה נזכיר כי לאבטחת משחקי הירוק בצרפת בקיץ 2016, הוצב לפעילות סדר כוחות של כ-100,000 חיילים ושוטרים. בנקודת מבט זו, היישובים בספר לא רק שאינם נטל על כוחות הביטחון, אלא שבהתארגנות נכונה במימוש יתרונם כבני המקום, הם מעניקים תמיכה למערכת הביטחון.

כיצד הרחבת יישובים תורמת לביטחון?

בממד הטכני: הרחבת יישוב מרחיבה את שטח פריסתו. דבר זה לכשעצמו, בעצם הרחבת וביסוס השליטה במרחב, מחזק את ביטחון היישוב. כאשר מדובר ברצף ההתיישבותי המצטבר, הרחבת יישוב אחד ולאחריו הרחבת היישוב השכן לו, מרחיבה את רצף האחיזה במרחב, מחזקת את תחושת הביטחון האזורית ומקילה מאוד על שיגרת הפעילות הביטחונית. בממד התודעתי הכולל: עצם מגמת הרחבת יישובים, מעצימה את האופן בו נתפסת נוכחותנו

תשובתה של הגמרא היא ש"עוגות שהוציאו ממצרים טעמו בהם טעם מן". מהבחינה הרוחנית, מרגע לידתו של עם ישראל, שוב לא היו יכולים בניו לאכול מפירות חוץ לארץ, וטעם המן החל לבצבץ במאכלים. זו עניינה של ארץ ישראל, שגם האדמה - הדומם, החלק הכביכול הנמוך והחומרי ביותר, קדוש הוא. ואנו, בני ארץ ישראל, ביכולתנו לקדש את גופנו באוכלנו מפירות הארץ הקדושים. נתעורר כולנו בט"ו בשבט, יום חגם של פירות הארץ, להתרומם ולהוסיף בהתקשרות לקדושת ארץ חמדה, ולאכול ולשמוח בפירותיה הקדושים!

של ארץ מיוחדת זו קדושים הם. מדבריו למדנו, שיש קדושה גם בגופו וחומריותו של היהודי, ולפיכך מתאים לנו לאכול רק לחם שמימי, היונק ישירות מקדושת השכינה - המן שאכלו אבותינו במדבר ו"יורשיו החוקיים", פירות ארצנו הקדושים. לאור זאת, מובנים גם דברי הגמרא השואלת על הפסוק: "וַיִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲכָלוּ אֶת הַמֶּן אֲרֻבָּעִים שָׁנָה עַד בָּאָם ... אֵל קִצְהָ אֲרָץ כְּנָעַן", והלא בפועל אכלנו את המן רק ארבעים שנה חסר חודש, שהרי פסקנו לאוכלו ביום ט"ז בניסן בשנת כניסתנו לארץ, בעוד היום הראשון לאכילתו היה יום ט"ו באייר בשנת יציאתנו ממצרים?

חלקה של הארץ הקדושה, שדווקא בהיכנסנו לתוכה פסק מאיתנו המן הרוחני על מעלותיו הגדולות? ומשיב, שהמן פסק בארץ ישראל משום שכבר לא היה בו צורך רוחני, היות והקדושה האצורה בו מצויה גם בפירותיה הקדושים של הארץ. בחוץ לארץ, מבאר החסד לאברהם, אין לאדם קשר ישיר עם ה', ולפיכך גם הפירות הצומחים בארצות אלו הם חומרניים, גסים ומגושמים. על כן, בהיותנו במדבר לא יכולנו לאכול מפירות חוץ לארץ והיינו מוכרחים לאכול מהמן, שהוא לחם רוחני מיוחד. אולם, משנכנסנו לארץ הרי שאנו זוכים לינוק את שפע החיים ישירות מה', וממילא גם פירותיה



אירועים ביקב פסגות

בר / בת מצווה • בריתות • כנסים ועוד

לפרטים: 02-9979333 // 052-5666615

"אל אשר תלכי, אלך..." מסעה של רונאל ברק מדרום אפריקה למצפה יאיר ומנצרות ליהדות



רונאל ויוסף ברק

ילום בארבות השפחה

מאת: סמדר מדי

רונאל ואני, שכנות קרובות כבר שלוש שנים וחצי, נפגשנו לשם הריאיון, לקראת הכתבה הזאת. את סיפור גיורה של רונאל כבר שמעתי, אבל נגיעה בלב התהליך אותו עברה רונאל וכל משפחתה, עוד לא הייתה לי. וכך מספרת רונאל את סיפורה. סיפור גרעיני, לבבי, בתוך סיפור מסע חיים שלם:

נולדתי בפרטוריה שבדרום אפריקה. אחרי נישואיני עברנו לגור בקרוגרסדורף, עיירה ליד יוהנסבורג. התגיירנו ב-20 באוקטובר 2012 ואז גם עשינו עלייה. הגענו לארץ עם ארבע מזוודות ב-20 ביוני 2010 והתיישבנו בסוסיא. אני לא יודעת אם אי פעם ממש החלטתי להתגייר. נלקחנו למסע בגלל שהייתה לנו תשוקה לעבוד את אלוקי ישראל. ה' הביא אותנו קודם כל אל התורה ושם הבנו שהמקום לקיים את התורה הוא ארץ ישראל. כשביקרנו לראשונה בישראל ב-2009, הבנו שיש כאן עם ושנאנחנו רוצים להיות חלק ממנו.

לדבר עם ה'

לפני הרבה שנים, כשעוד היינו בדרום אפריקה בתחילת תהליך ההתקרבות ליהדות, יוסף עוד לא היה מחויב לחלוטין לתהליך, והכול היה עדיין מאוד מאוד קשה בשביל שנינו. באותה תקופה, בבוקר אחד, הבנתי שה' עומד להביא אותנו לישראל. זו הייתה הבנה מאד גדולה בשבילי, שלא יכולתי לדבר עליה עם אף אדם, כי היו חושבים שאיבדתי את דעתי. אז הייתי שקטה, ובמשך תקופה ה' ניסה להעביר אלי את המסר הזה. אני הקשבתי ושמעתי, והכנתי את עצמי לקראת המעבר לישראל. הזמן נמשך ואני התחלתי לדאוג לילדים שלי בתוך התהליך המהפכני הזה. אז באותו בוקר ישבתי על המיטה והתפללתי לה'. אמרתי לו: "אני צריכה שתתן לי משהו. שתתן לי הבטחה. אם אני אקיים את הצו שהנשמה שלי מצווה עלי, תבטיח לי שתהיה עם הילדים שלי". הרגשתי אז צורך לצאת החוצה לגינה. יצאתי דרך דלת המטבח שלי, לגינת התבלינים. ראיתי להפתעתי שלפטרזיליה יש זרעים ולפתע הכתה בי העובדה שלפטרזיליה לוקח שלוש שנים לייצר זרעים. אמרתי לה': "אני שומעת את המספר הזה - שלוש, כמספר ילדיי. ושאתה תהיה עם כל אחד מהם ותוציא מהם זרעים". המשכתי בדרכי לתוך הגינה והגעתי לבריכת הדגים שיוסף בנה. התיישבתי ליד אותה בריכה וראיתי שלשלושת דגי הזהב ישנם מיליוני דגים חדשים. גם זו הייתה אמירה של ה' אליי: "זה בסדר. שלושת הילדים שלך יהיו בסדר ויתרבו כמו דגי הזהב האלה".

סיפור העצים

ישבתי על סלע וראיתי לידו עץ קטנטן יוצא

וישבתי ובכיתי. ושוב קמתי לחפש אף שוב לשווא ונעשיתי מאד מתוחה. הבנתי שאני מחפשת במקום הלא נכון אז התחלתי לחפש בשולי השטח שלנו. ושם מצאתי את העץ של יהודה, על גבול השטח שלנו. הוא יצא מתוך סלעים והיה העץ הגדול ביותר מבין כל אותם עצי המשפחה.

כשעזבנו את דרום אפריקה, כל אחד מהעצים הללו סיפר לי את סיפורו. העץ שלי סבל הכי הרבה תחת ידיו של יוסף, בעלי. יוסף לא ידע את סיפור העצים והשמעתי לו אותו רק ממש לפני שעזבנו. הוא היה מקצץ ומקצץ בעץ שלי כדי שלא יפגע בבית ויצמח ישירות למעלה. אני הרגשתי באותה תקופה כאילו חותכים בי, והייתי אומרת לה': "יוסף לא שומע את מה שאני מנסה לומר כי אני עוד צריכה תיקון. חיתוך. יוסף לא שומע כי אני עוד צריכה לתקן".

וה' היה מראה לי מה אני צריכה לתקן. העץ של יוסף לא היה הגדול ביותר אך היפה ביותר. הוא עמד שם, בכניסה, וכל שנה הצמיח מיליון פרחים צהובים קטנטנים. אם עברת בשער, היית נעמד בצל העץ הצבעוני והיפהפה הזה. העצים של הבנות היו מאד מעניינים. גם אותם יוסף קיצץ הרבה כי הם היו כל כך קטנים. הם צמחו עד לגובה שלי בערך ואז החלו להישזר זה בזה. כשנעשיתי יהודייה, למדתי על השמאל והימין, הדין והחסד, שאם אנו מאזנים בניהם אנו מקבלים תפארת. וזה היה העץ של הבנות - שני עצים שזורים זה בזה.

העץ של יהודה היה הגדול ביותר, פשוט עצום. ומה שהיה מעניין היה שהעץ הזה סכך על הגינה שלנו ועל הגינה של השכנים שלנו. ותמיד הבנתי את זה בכך שיהודה יהיה מסוגל להבין את הלב היהודי וגם את לב העמים. ובאמת יש לו את היכולת הזאת, להבין את שניהם. וזה סיפור העצים שלי.

לו מבין הסלעים. זה היה עץ שיטה, אותו העץ אשר ממנו בונים את המשכן, שצמח לו בר - ללא שתילה. ידעתי באותו הרגע שזה העץ שלי. ביקשתי מה' שייתן לי פסוק עבור העץ הזה והוא הגיע אליי: "והיה כעץ שתול על פלגי מים". ישבתי על הסלע ואמרתי לה': "אם נתת לי כאן עץ שהוא שלי, אני יודעת שיש בגינה הזאת עץ לכל אחד מבני משפחתי". אז התחלתי ללכת בגינה. קודם כל, הגעתי לעץ של יוסף, עץ שיטה בגובה 30 ס"מ שהיה צמוד לשער הגינה, והפסוק שהגיע אליי היה מתוך אשת חיל: "נודע בשערים בעלה, בשבתו עם זקני ארץ". כל כך שמחתי והלכתי לחפש את הילדים. הגעתי מהר מאד לשתי הבנות. משני צידי מדרגות יפהפיות שיוסף בנה, היו שני עצי שיטה קטנטנים, משמאל ומימין. ובאמת, אחת מבנותיי ימנית והשנייה שמאלית. אמרתי תודה לה' והלכתי לחפש את העץ של יהודה. חיפשתי וחיפשתי ולא מצאתי אותו. התיישבתי על המדרגות ובכיתי.

בבית הייתה האישה שעבדה אצלי ואף הייתה חברה קרובה שלי והיא קראה אליי: "כנסי הביתה, למה את יושבת שם ובוכה?". אמרתי לה': "אני לא נכנסת עד שה' ייתן לי את העץ של יהודה". בשלב הזה בחיינו, יהודה היה בקושי הכי גדול. הוא היה במקום לא טוב, בן 16 ומאד מבולבל. הוא היה אומר לי: "אמא, אני לא מבין מה את עושה". מכיוון שאני הייתי אומרת לו שכשהוא יוצא מהבית שלי הוא לא צריך לשמור שבת, אבל כשהוא נכנס לבית שלי, כאן מתקיימת שבת. והוא צריך לכבד את זה. אז הוא לא נכנס למרחב הזה ככה. אסור היה לו לאכול מה שאינו מותר. הוא היה הולך לבית ספר, היה מוזמן לבתים של חברים, והיה נתון כל הזמן בקונפליקט. ואני ראיתי את זה קורה בתוכי וידעתי שהוא עובר תקופה קשה. ולא הצלחתי למצוא את העץ שלו. אז ישבתי



משפחת ברק בעת ביקור בכותל המערבי בירושלים

והיו לעץ אחד

כאשר יהודה קיבל את אות ההצטיינות ביום העצמאות, ישבתי בטקס, מתחת לעץ זית. ישבתי תחתיו והוא המטיר עליי מטר של פרחים. ליוסף שישב לידי יש אלרגיה לפרחים הללו אך אני אמרתי לו: אני יושבת כאן. ה' נתן לי את כל הפרחים האלו ואני יושבת כאן ונהנית מהם. וכאן חזר אלי סיפור העצים. סיפור שנזכרתי בו ושנמשך גם כשהגענו לארץ, לסוסיא, ותושב המקום נתן לנו עץ זית. עץ אחד. כאן למדתי את אחד השיעורים הגדולים שלי ביהדות, שיעור שהבנתי עוד יותר כשיהודה קיבל את אות ההצטיינות מהנשיא: הכל אחד. אנחנו עם אחד, אשר עובד אל אחד ואנחנו כולנו אחד. ועכשיו אין לנו חמישה עצים קטנים, אלא עץ זית אחד. כי אני באמת מרגישה שאנחנו עכשיו, כמשפחה, אחד. אנחנו ביחד. ואני רואה את זה אצל כל אחד מילדיי, אפילו שקשה להם מאד. אני רואה, בכל זאת, שהם נאבקים על מטרה גדולה. על חיבור לה'. זה מאבק טוב. עכשיו כולנו עץ אחד ואני ממש מרגישה את זה. וכולנו יחד בחווה הזאת. ה' הביא את כולנו לכאן וזהו ה'נס. זו ברכה למצפה יאיר שאנחנו כאן. יהודה בנה כאן את ביתו ואני כאן עם נכדיי. אנחנו פשוט עץ זית אחד גדול ועץ הזית הזה המטיר עלי פרחים בזמן שהבן שלי לחץ את יד נשיא המדינה ואת יד ראש ממשלת ישראל. ראש הממשלה קיבל את פניו בשפה הדרום אפריקנית - אפריקנס. כשראש הממשלה פנה אלי יהודה ושאל אותו באפריקנס מה שלומך, שמעתי את ה' אומר לי: "ה' בסדר שאת נאבקת עם השפה. זה בסדר שזה לא קל לך. זה בסדר כי אני מוריד עליך פרחים."

ה' איתי מהרגע שנולדתי

הגעתי למצפה יאיר בגלל הרבה סיבות, אך באמת, בגלל שכאן הנשמה שלי נושמת. אחרי ארבע שנים בהן גרנו בסוסיא, התיישבנו וחשבנו על החלום המקורי שלנו. הרגשנו שסוסיא זה יישוב מבוסס ומיושב שלא זקוק לנו. מצפה יאיר היה בדיוק המקום הנכון בשבילנו. בעצם, התחברנו למקום הזה כבר מההתחלה. היינו עולים למצפה יאיר ונעמדים מול הנוף, ממש מאה מטרים מהחווה, בלי לדעת על קיומה ומדמיינים איך זה לגור במקום כזה. כאן אני יכולה. אני יכולה פשוט להיות. וכנראה המתנה הגדולה ביותר שקיבלנו ממצפה יאיר זו החווה. אני לא חושבת שהתחלנו לגעת אפילו במהות ובגודל המקום הזה. זה גדול יותר מאיתנו. אנשים מגיעים ועוד יגיעו לכאן רבים ויתחברו עם ה'. זה כבר קורה ומגיעים לכאן מכל הארץ והעולם.

אני מביטה אחורה ויודעת שה' היה איתי מהרגע שנולדתי. הוא צעד איתי. ובדרכו הטובה הוא ידע שאני צריכה להתגייר ולהגיע למצפה יאיר. אני יודעת שזו הברכה שלו אליי. יש בתוך הסיפור שלי כל כך הרבה סיפורים. הוא כבר לא אותו סיפור שגיליתי את ה' ושרפתי את עץ חג המולד. כמובן שגם זה היה. אבל הפרט הענק הזה, שה' צעד איתי, את זה אני רוצה לחלוק. כשרק הגענו לכאן, לא יכולתי לדבר על זה. לא יכולתי לספר את סיפור העצים, שה' הראה לי וכיוון אותי וסיפר לי את כל זה. אנשים היו חושבים שאני משוגעת. פחדתי מזה. אבל עכשיו אני מרגישה פתוחה לספר את אותם סיפורים שבתוך הסיפור. כי זה בזה אני באמת רואה את ה'. איך שהוא לקח אותנו בפרטים הקטנים. הוא לא סתם שלף אותנו מדת

אחת והנחית אותנו בדת אחרת. לא. הוא לקח אותנו באופן האצילי ביותר, מהמקום הכל כך יפה שהיינו בו בדרום אפריקה. זה לא שלא היה לנו טוב בדרום אפריקה וחיפשנו לשפר את מצבנו. היו לי חיים מאד טובים והייתי שמחה. אך היה עניין אחד מעל הכל. האל שאותו עבדתי רצה שאגיע לכאן. וידעתי שזה הדבר הנכון בשבילי.

לא החלפתי את האלוקים שלי. ראיתי מסכה שהיא עבודה זרה. ה' הסיר את המסכה וזו הייתה המתנה הגדולה. ההתגלות. כי עכשיו אני יודעת שלעולם לא אדע אותו. הוא גדול מדי. וזה נתן לי שלוה, העובדה שאני לא יכולה להבין אותו. אני יכולה להבין אותו ברגעים ובמצבים מסוימים, כמו כשאני יושבת מתחת לעץ והפרחים מומטרים עלי. ואני נפעמת, כמה מיוחד הדבר הזה, שה' הביא אותי לשבת בדיוק מתחת לעץ הזה והפרחים נופלים עלי בזמן שבני מקבל את האישור הגדול הזה. זה הפרט של אלוקים בתוך הסיפור. בתור נוצרייה הפרט הזה היה קטן, אך עכשיו הוא פתח את התמונה והפך אותי לעם. עץ אחד. לא חמישה או שמונה עצים כפי שאנו היום עם כלתי ונכדיי. אלא כולנו עץ אחד בגינה שלי. וזה טוב. וזה הכול. וזו הברכה הכי גדולה שלי. האחדות של ה'. שהוא אחד איתנו ואנו אחד איתו. אני חושבת שתמיד הבנתי את זה. אבל היהדות חשפה את זה וגילתה את זה בפניי. ואני רואה את זה ביהודה. ליהודה יש יכולת לחיבור לה' בכל דבר. באופן שבנה את ביתו ובאופן שקיבל את אות החייל המצטיין מהנשיא. "זה הכול מה', אימא", הוא אומר לי. נחכה ונראה מה יהיה, כי זה מה'.



הדס תפוחי ז"ל, בת 30 ואם לארבעה, נהרעה השבוע בתאונה מחרידה בדרך לביתה ביישוב עטרת

מכתב פרידה מהדס

עלית לישיבה של מעלה בשבוע של שבת שירה. כל כך את.

את השירה שלך לא רק שמעו אלא גם הרגישו אלפי ילדים ועשרות מורים בכל יום. עשייתך הייתה מלאת ברכה, ובכל דבר ששמת ידך בו הרגשנו פשיטות ותמימות, אכפתיות ואהבה עצומה.

ה' נתן - לנו ליהנות מהיופי שבך. בעיניי תמיד היית מאותן נשמות שירדו לעולם בכדי לחבר ולמזג בין מגזרים, לגעת בלבבות האנשים, לומר במילים ובהנהגה שלך שיש טוב כה יפה בעולם ושצריך להאמין בו.

ה' לקח - וההסבר היחידי שאני מוכן לתת לעצמי, כי הוא פשוט רצה את הנשמה הכל-כך כך מיוחדת הזו, שהייתה עמנו לזמן כה קצר, חזרה אצלו.

יהי שם ה' מבורך.

הדס, בלבבנו תמיד תישארי,

נוחי בשלום על משכבך, ה' יצור בצרור החיים את נשמתך.

ותחת כנפיו תחסי.

תמיד ידעתי שבכל דבר שתשימי בו את ידך, אם זה קונצרט, או יום השתלמות, תחילת שנה או בכל הזדמנות, לא רק שלא חששתי, אלא הייתה בליבי שמחה ותחושת ביטחון כה חזקה, שאת שם, איתנו, ובוודאי הכל יעבור, לא רק בשלום, אלא גם בשמחה ובהנאה של דיבוק חברים וחדוות יצירה.

תמיד הערצתי את המסירות שלך ללימודי נגינה, לילדים, ולהקשבה לצרכיהם השונים.

כל מורה, ומוזיקאי, מייחל למנהלת כמו שאת היית. מבינה אותנו, מלמדת איתנו, שותפה לעשייה, לחינוך ולכל פרט ויותר. דואגת לכל דבר, לציוד, לשיעורים, ללוחות זמנים, לתיאום מול בתי הספר, מול המנהלים, המורים והילדים. ואפילו כשצריך החלפת אותנו בשיעורים כשלא היינו יכולים.

'התמצא כזאת אישה אשר בקרבה רוח אלוקים?'

ההודעה על התאונה שלך תפסה אותי באזכרה של בן משפחה, רס"ן יוחאי קלנגל (ג'וחא) שמסר את חייו ואת נפשו למען חייליו, הארץ והמדינה, ונהרג היום, ח' שבט, לפני מספר שנים.

הדס יקרה, בחיים פוגשים המון אנשים. חלקם עוברים לידך, חלקם נשארים, ואת הדס, פשוט נכנסת לנו ללב, והלב מסרב להאמין שאת כבר לא כאן.

כי יש צלילים ומוזיקה ששומעים באזניים, ויש גם מנגינות שנוגעות במיתרי הלב... אבל יש גם כאלו ניגונים, צלילים עילאיים, שפורטים על צלילי נשמתך. כך את היית בעיניי, וכך גם תמיד תישארי.

הכרתי אותך לראשונה ביישוב שילה, בו גרתי ולמדתי מספר שנים, באותם ימים שעדיין לא עבדנו ממש יחד, ובאת לקונצרט סוף שנה של קבוצות התלמידים. כבר אז, הרגשתי שפגשתי בנשמה מיוחדת, מלאת אהבה ושמתח חיים.

כמעט ולא הכרתי את משפחתך, את ילדייך, אך רק מהעבודה אתך, וממעט הזמן שחלקנו יחד, יכולנו להרגיש את טוב ליבך, את המסירות שלך, האכפתיות שאין לה גבול, המקצועיות, הנתינה והאהבה לכל הסובבים אותך.

כשמך, כן היית, משרה נעימות על כל הסובבים אותך.



מה יקרה

ערב לכבוד ט"ז בשבט בסוסיא / י"ד בשבט 20 בינואר

בבית ספר שדה סוסיא חוגגים 70 שנות זמר ארצישראלי בשיתוף המועצה האזורית הר חברון. שירה בציבור עם צליל בירן והרצאתו המרתקת של אביחי ברג אודות הנס שאין שני לו - קום המדינה דרך מילותיו של נתן אלתרמן. מחיר: 10 ש"ח. לפרטים והרשמה: www.hrhevron.co.il

ערב שירה עם צליל בירן בעפרה / ט"ז בשבט 22 בינואר

צליל בירן מנחה ערבי זמר ייחודיים המלווים בנגינתו המופלאה, בחן ובהתייחסות וכבוד ליצירותיהם של גדולי המשוררים והמלחינים בארצנו. ערבי הזמר הינם שילוב של שירה בצוותא עם הסיפורים שמאחורי השירים וקטעי סרטים קצרים ונדירים. בשעה 20:00 באודיטוריום אולפנת עפרה. מחיר: 40 ש"ח.



שלישי | 22 בינואר

"שקשוקה ושוד הלימונים הגדול" בקעת הירדן / ט"ז בשבט 21 בינואר

הצגה מדליקה לילדים מאת תיאטרון אורנה פורת: מישהו גנב את כל הלימונים מהעץ בחצר הבית. יולי, חבריה, והכלבה שלה שקשוקה יוצאים בעקבות החשוד העיקרי, דותן, ויולי מכריזה עליו ועל החבר שלו דוקי - מלחמה של הטובים נגד הרעים, עד הסוף המר. בשעה 17:30 בהיכל התרבות בקעת הירדן. מחיר: 30 ש"ח. לפרטים והרשמה: 02-9941410



ציונות לא חייבת להיות בשחור לבן.

יש שחר אמנה

מחסיכים בצמיתה! שלב ב' יוצא לדרך



בית חדש. קהילה חדשה. כרם רעים.

בימים אלה מתפתחת קהילה חדשה ומגוונת בכרם רעים 25 ק"מ ממודיעין. בתים צמודי קרקע במחירים אטרקטיביים, הצטרפו לצמיחה בכרם רעים.



בית צמוד קרקע
1018 מ"ר תחל
1,116,000 ₪

www.kereim.co.il • 052-566-5993 (הראל)





מה קורה?



לדיווחים ותמונות:

yesha.shelano@gmail.com

תל חדש בקרוב ייפתח למבקרים אתר "תל חי" - תל ארכיאולוגי שהתגלה ביישוב איתמר, ובמקביל יחלו בו חפירות אינטנסיביות. **4** התל, שרבים מהממצאים בו הם בגדר חידה עלומה כרגע, התגלה עוד בזמן ההתיישבות הראשונה במקום, ולכן נקרא הישוב איתמר בהתחלה תל-חיים, אולם רק לאחרונה בוצע במקום מערך חפירות נרחב להנגשת התל לציבור. צוות הארכיאולוגים מקווה שתוך שלושה חודשים יסתיימו עבודות החפירה בתל ויהיה ניתן להנגיש אותו לקהל. **חגיגה הזימי**, קמ"ט הארכיאולוגיה במנהל האזרחי, מספר כי חלק מהממצאים מעלים השערות שונות לגבי זהות הקהילה שחיה באותו ישוב קדום: "בתל כרגע ניתן לראות כמה חללי מגורים, מערות של קברים, מבנה שטרם יודעים למה שימש, וגם - מקווה. כרגע התל נחפר רק חלקית כך שנצטרך להרחיב את החפירות כדי למצוא את התשובות. בנוסף, יש סוג של חומה היקפית מסביב לתל".

משתחררים מהפקקים שבוע שעבר כינס ראש מועצת אפרת **עודד רביבי** את מפקדי הצבא, המנהל האזרחי, המשטרה ואנשי מקצוע אחרים כדי לדון במתן פתרון לעומסי התנועה בכבישי גוש עציין ובסביבות אפרת בפרט כל זאת, ביקש, "ייעשה על בסיס התשתיות הקיימות, גישה כזו תביא לפתרון מהיר והגיבוי". בין היתר השתתפו בפגישה מפקד האוגדה תא"ל **ערן ניב**, מפקד חטיבת עציין אל"ם **דוד שפירא**, מפקד מרחב חברון במשטרה נצ"מ **מוריס חן** ועוד. **5** בפגישה הוחלט כי יבחנו חלופות והצעות שעלו בדיון, ובקרוב יחלו לבצע אותן, על מנת להתחיל ולשחרר את הפקקים.

ושומרון **ישי חמו**: "המעורבות של מדינת זרות הפועלות בישראל וחותרות תחת שלטון החוק, באמצעות בניה לא חוקית נרחבת וסיוע של מאות מיליוני יורו לרשות הפלסטינית הפועלת להשתלט על חלקים אסטרטגיים ביהודה ושומרון, ובראשם איזור מרחב אדומים". **2** השר **אלי כהן** אמר בסיוור: "במדינת ישראל יש דין ואת הדין צריך לכבד, ולכן את מאחז חאן אל אחמר צריך לפנות עוד לפני הבחירות. אבל יתירה מכך הבשורה המשמעותית, שצריכה להיות ולהוביל כנגד כל אותם גורמים שמנסים לבוא ולקבוע את אותו רצף טריטוריאלי, זה לבוא ולהחיל ריבונות על שטחי C".

לא סופגים יותר עשרות תושבי גוש עציין הפגינו בשבוע שעבר בצומת עמוס המחבר בין מערב גוש עציין למזרח גוש עציין בדרישה לשים סוף לטרור האבנים המשתולל לאחרונה. **שוהם**, אחת התושבות, סיפרה כי בשלושת החודשים האחרונים נזרקו עליה חמש פעמים אבנים באותו מקום. **מיכאל וסוזי לוריא**, ממקימי הישוב פני קדם וממארגני ההפגנה, סיפרו שהם מרגישים כי לאחרונה נראה שהצבא למד להכיל את האירועים במקום להילחם בהם. המפגינים נסעו עם דגלי ישראל ושלטים "נתיניהו - עצור את זורקי האבנים האמיתיים". **3** לדברי **אורי ארנון**, אחד ממארגני ההפגנה, כל אזור מזרח גוש עציין ומדבר יהודה הפך להיות "המזרח הפרוע": "הדרישה שלנו מקובעי המדיניות היא לקחת אחריות על הנעשה בשטח בכל המובנים גם הביטחוניים וגם הסביבתיים".

נוסעים בטבעת כביש 4370 - "הטבעת המזרחית" - נחנך במעמד שר התחבורה **ישראל כץ**, השר לביטחון פנים **גלעד ארדן**, סגן שר הביטחון **הרב אלי בן דהן**, ראש עיריית ירושלים **משה ליאון**, ראשי הרשויות באזור **ישראל גנץ ושי אלון** ונציגי הכפר הערבי הסמוך. **1** הכביש מחבר את בנימין לירושלים דרך מנהרת נעמי שמר והגבעה הצרפתית, ועשוי להקל משמעותית את עומסי התנועה בחלק הצפוני של העיר ולבאים מכיוון בנימין ובית-אל דרך מחסום חיזמא. ראש מועצת מטה בנימין **ישראל גנץ**: "פרויקט אחר פרויקט אנחנו פותרים את בעיית הפקקים בכניסות הצפונית לירושלים. בשיתוף פעולה מוצלח מאוד בין מטה בנימין, עיריית ירושלים ומשרד התחבורה, נעשה מהפך בדרכי הגישה לעיר הבירה של מדינת ישראל, לא עוד כבישים צרים צפופים ופקוקים, מעכשיו נתיבי תחבורה מתקדמים, בטיחותיים ומרשימים". ראש מועצת בית אל **שי אלון**: "אנו כתושבים מחויבים להכיר תודה לשר התחבורה ישראל כץ, על עבודתו המסורה במשך עשר שנים של שיפור ושדרוג תשתיות בכל מדינת ישראל, שניתן לראות זאת בכל מקום, והן לשר לבטחון פנים, גלעד ארדן, על תקצוב אבטחת המעברים וחיזוק מערך ביטחון הפנים".

לפנות מיד שר הכלכלה **אלי כהן** סייר בשבוע שעבר במאחז הבלתי חוקי חאן אל-אחמר עם אנשי תנועת רגבים וקבע כי יש לפנות את חאן אל-אחמר לפני הבחירות. אנשי רגבים העבירו לשר סקירה משפטית וגיאוגרפית על פעילות הבנייה הבלתי חוקית שמבצעת הרש"פ, ובראשם מאחז הדגל בחאן אל-אחמר. מנהל הפעילות של תנועת רגבים באיזור יהודה

עורך: אלנתן זכריה **פרסום מודעות:** קרדיטים: מירי צחי, Salit, תנועת רגבים
הפצה: מקור ראשון - יוסי 18 89085-052
עיצוב: מ. פלדמן, תקוה דגן **תמונות:** מירי צחי, Salit, תנועת רגבים
הפקה: **יש שחר הפקות** בע"מ **לתגובות:** Lishka@myesha.org.il
 אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

המוציא לאור: **מועצת יש"ע**
 ביהודה ושומרון וחבל עזה רמת הגולן 55, ירושלים
 מועצת היישובים היהודיים טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662
 www.myesha.org.il